

Num. 58 • Any XIV • Desembre 1998

Butlletí dels Lluïsos

Pere Solé i Sans, agraint, en nom de tots, la placa a la fidelitat lliurada pels Lluïsos d'Horta als seus 26 socis més antics. Foto: Ernest Sitjà

CENTRE PARROQUIAL D'HORTA

MEMBRE DE LA COORDINADORA D'ENTITATS D'HORTA

Feliu i Codina, 7 i 9 • Tel. 93 427 73 27 • 08031 Barcelona

Ressorgiment

Després d'un estiu intens d'actuacions, el nostre Cos de Dansa ha demostrat sobradament la seva capacitat d'organitzar-se sense una direcció visible des que la Regina Torreblanca ens va deixar. Els mateixos dansaires hagueren de solventar-ho tot, i a fe que ho va fer, tant a Bilbao, com a Platja d'Aro, com a la Festa Major d'Horta.

Després s'incorporà al nostre Esbart la mestra Mercè Rius, antiga dansaire de l'Esbart Verdaguer i mestra d'altres esbarts, amb un bon currículum professional, extens i complet. En donà prova el diumenge 22 de novembre, al Foment Hortenc, en el XV Festival de Folklore Català, on el Cos de Dansa entusiasma el públic, sobretot amb la coreografia i interpretació de *L'envelat*. I es notà que els dansaires, a més de ballar meravellosament bé, també s'ho passaven de gust.

Enhorabona a tots dos, doncs, principalment a la mestra Mercè Rius. Esperem que la

temporada continuï amb ballades de tanta qualitat.

Noces d'argent. Els dansaires Pili i Agustí van celebrar, el 25 d'octubre, els primers 25 anys de casats. Els companys els van preparar una petit festa sorpresa, en la qual es va incloure en Carles Menéndez qui, dies després, celebrava el seu sant. L'Agustí i en Carles han participat sempre junts en les tasques de l'Esbart, tant que semblen Paticot i Mandinga. Per això, la celebració conjunta.

Daniel Comas

Un nou alè

Quan ja ens trobem a les portes de Nadal, desitgem que la nova etapa del Centre que ara comença, amb la Junta acabada de formar, sigui fecunda i plena d'activitats i d'èxits per al bé de totes les Seccions, Socs i Simpatitzants.

Ens caldrà a tots prendre un nou alè, perquè, tot mantenint les nostres arrels cristianes, mirem cap al futur amb renovats ànims.

Pel que fa a l'Esbart, volem indicar que:

- El proppassat 2 de desembre, el Cos de Dansa actuà en un important hotel de la ciutat amb motiu d'un congrés.

- El proper 20 de desembre tindrà lloc al nostre Centre la tradicional ballada Nadalena en la qual intervindran tots els dansaires dels diferents Grups. Serà a partir de les 6 de la tarda.

Es presentarà una original al·legoria dels Pastorets que iniciaran l'acte, al qual s'aniran intercalant les danses. Tots els Grups preparen amb molta il·lusió aquest Festival. Principalment els nous dansaires, sobretot els nous minyonets, que tindran la primera oportunitat de ballar en públic.

Tenim nous mestres dels Grups Juvenil i Infantil. Són les dansaires del Cos de Dansa: Sònia Gómez i Yolanda Bofill. Que tinguin un fructífer treball!

- Un munt d'activitats confiem portar a terme l'any que ve: Els Grups Infantil i Juvenil participaran en la Roda d'Esbarts des del gener.

L'actuació al Centre serà el diumenge 14 de març.

• Hi ha en projecte una Gala per Sant Lluís. Com també noves danses, coreografies i vestuaris. Es preveu participar en Festivals internacionals i actuar a casa nostra i en actes benèfics.

I ja per acabar, expressem a tothom l'anhel d'un Sant Nadal i Bon Any 1999. Que tots els

obstacles que haguem de vèncer ens animin a continuar pel bon camí com aquells senzills pastors que seguiren l'Estrella de Betlem i contemplaren el Diví Infant:

Fem-nos Cel per a tothom i serà Nadal cada dia!

Albert Maymó i Ricart

presidència

Salutació

El passat dia 23 d'octubre, a l'assemblea extraordinària de socis, vaig ser nomenada presidenta.

Espero que, amb la col·laboració de la Junta que hem format i de tots els socis, el Centre Parroquial d'Horta es vegi ressorgir d'il·lusions, projectes i ampliacions. Som una gran família. Per això

emprenem molt animats la nova etapa.

Sabem que les dificultats no ens faltaran, però que l'esperança, voluntat i dedicació de tots faran possible que la germanor que ens uneix ajudarà a portar el timó del nostre vaixell a bon port. El port de la pau, de l'amistat, de la solidaritat i de la fe.

En nom de tota la Junta, us desitjo un bon Nadal i pròsper any 1999 ple de pau i amor.

Carme Oliva,
Presidenta

EL CENTRE PARROQUIAL D'HORTA (ELS LLUÏSOS)

DESITJA ALS LECTORS

D'AQUEST BUTLLETÍ

UN BON NADAL 1998

I UN FELIÇ ANY NOU 1999

tennis taula

Darreres novetats

Situació actual dels nostres equips en competició:

1ª Divisió Nacional: Amb quatre victòries i dues derrotes, es troba en tercer lloc de la classificació. Són de destacar dos resultats: la victòria per 4 a 0 sobre el C.T.T. Palma, millor equip de les Balears, i la victòria aconseguida a Tona, per 4 a 3, ja que es tracta d'un dels equips favorits per a pujar a la Divisió d'Honor.

2ª Divisió Nacional: Actualment, amb tres victòries i tres derrotes. A destacar, les victòries sobre dos equips mallorquins, de Sa Pobla i d'Inca.

3ª Divisió Provincial: Amb una sola victòria, ocupem la penúltima posició, en aquest equip format per set jugadors, tots els quals —això cal dir-ho— són jugadors novells.

Lliga Catalana Juvenil: Aquesta Lliga comença a principis de desembre, per la qual cosa encara no tenim cap resultat a comentar.

Veterans: Amb cinc victòries i una derrota, ocupen la primera posició del grup, i pràcticament tenen assegurat un lloc per a la fase final d'aquesta categoria. És digne de menció la victòria al camp del "Club 7 a

ESCOLA DE TENNIS TAULA TOTES LES EDATS INFORMA'T

9ª per 4 a 1, ja que és un dels màxims aspirants al títol.

Campionat de Catalunya Juvenil: Dies 17 i 18 d'octubre. Resultats obtinguts pel nostre equip en aquest campionat:

C.P.H. – Vilanova: 0-4.

C.P.H. – Ripollet: 1-4.

C.P.H. – Camplong: 4-2.

Menú d'un esmorzar

Ingredients:

- 3 decilitres de paciència
- 1 tassa de bondat
- 4 cullerades de bona voluntat
- 1 pessic d'espera
- 1 dosi de bona fe

Afegiu-hi:

- 1 gratat de tolerància
- 1 paquet de prudència
- 1 branqueta de simpatia
- 1 manat d'humanitat
- 1 gran mesura de bon humor salat amb molt de seny

Deixeu-ho macerar o mortificar i aconsegiu:

UN BON DIA.

Una Gourmeta

El vell pessebre

El suro i la molsa
amb un verd platejat,
neu que és farina s'espolsa
del pessebre avui allunyat.

Pessebre humil dels meus primers
anys,
et recordo amb cabells blancs, tot
il·lusió,
la vida que és dura i els molts
afanys
Et recullen amb sentida emoció.

La pau dolça somnia
arrecerada dins el cor,
verds cantos i harmonies
reviuen elles amb amor.

Paper blau i estrelles de plata
un petit pont travessa el riu,
arcàngel ros, vestit escarlata,
mirant els pastors..., com somriu!

Joia vera, immaculada,
ens torna sempre un nou Nadal,
regni dins de les famílies
la joia i la pau del temps immortal!

Miquel Campmany i Grau

Ja torna a ser Nadal

El temps és una volada...
Novament, ja som Nadal.
Jesús naixerà al Portal,
mort de fred, altra vegada.

I nosaltres, què farem?:
pararem de nou la taula
i, entre rialla i paraula,
el Nadal celebrarem...

I mirarem d'alegrar-nos,
en tinguem ganes o no...
Seguirem la tradició
que de sempre van llegar-nos...

I... què més? Ah!, haurem
donat
als amics les "Bones Festes!"...
i ells, amb els millors afectes,
ens hauran "felicitat".

Després tot haurà passat,
i tornarem a la dèria:
a la diària misèria
de la prosa i el combat...

El temps és una volada...
de bell nou, ja som Nadal...
.....
¿Jesús naixerà al Portal,
lluny, més lluny, cada vegada?...

Joan Bartrolí i Bonany

Festa Major d'Horta 1998

Ens hem incorporat plenament a l'ambient de festes del barri i les portes de casa nostra, sempre obertes al proïsme, aquests dies omplen les sales amb espectacles i exposicions.

Pugem a la sala de **tennis taula** i la trobem convertida en una pinacoteca. Els nostres aprenents de pintor ens mostren les seves obres d'art força reeixides. Aquells que seguim any rere any la seva evolució notem com puja la categoria pictòrica.

Si ens endinsem fins a la **sala fòrum**, hi veurem una magnífica exposició de

sificació final ha estat...

S'ha anul·lat el concurs per manca de participants; solament la nostra Entitat i la del Foment s'han presentat a la crida. Aquesta activitat, l'hauré d'esborrar del calendari de festes, si no té atractiu per a les Entitats! Gràcies a Déu, d'activitats no en manquen; tirarem per una altra direcció, al ritme dels temps!

A la sala de **cinema i teatre** és un seguit d'entrar i sortir gent, que és massa! La secció de cinema estrena el llargmetratge de Walt Disney *Anastasia*. Els de la secció de ballets celebren el festival de Festa Major. També els hem vist dansant a la plaça de Santes Creus. I la secció de teatre

fotografies pertanyent al XXXVI concurs nacional. La tècnica emprada és de nivell superior. Cal treure's el barret i felicitar artistes, concursants i organitzadors!

Seguim l'itinerari i anem a la **sala polivalent**. La trobem buida! On són els jugadors d'escacs? Són a la plaça Bacardí, participant en les simultànies que s'han organitzat per a totes les entitats del barri. Quin goig fa aquesta plaça amb tants jugadors d'escacs!

Baixem al **café** i trobem jugadors de *botifarra*, de *parxis*, de *dòmino* i de *billar*... També participen en el concurs d'interentitats de Festa Major. La clas-

estrena **Pedaços**. (En parlarem a part, a la secció de Teatre. La cosa s'ho mereix!) Hi ha un homenatge a tots els socis que porten cinquanta (o més!) anys fidels a la Casa. Per molts anys! Esperem que cada any siguin homenatjats aquells que hi arribin. No trenquem la cadena!

I si sortim al carrer, trobarem socis dels Lluïsos col·laborant en les festes populars: teatre al carrer, tennis taula, bitlles, curses, jocs de *kermesse*, titelles i un llarg etcètera.

Estem satisfets. El Centre Parroquial d'Horta és ple de vida!

Visca la Festa Major!

Dora Serra

5, 6 i 13 de setembre de 1998

Una estona amb Jesucrist Supertar

Com un avanç de Festa Major, el grup "Poduccions Aura" ha representat fragments d'aquesta "Passió" moderna que va ser notícia la dècada dels anys setanta.

Després de tant de temps de no muntar-se en el nostre escenari la creu de La Passió ni de veure el quadre plàstic del Sant Sopar, ens ha emocionat i impressionat veure aquest grup de nois i noies cantant amb totes les forces dels seus pulmons, ballant i gesticulant amb tots els múscles i nervis dels seus cossos i recitant amb veu serena els fragments adients.

Ha estat una magnífica actuació i una traducció al català, acurada. Un lligam entre les diferents escenes de l'obra, eren els monòlegs de Maria que apareixia entre focus i una fumarada que pujava per les reixes del sòl de l'escenari que poques vegades s'usen. (Aquest magnífic escenari té tantes possibilitats no espremdudes!)

Ha fallat la tècnica, el micròfon de Maria. Estem tan lligats a l'electrònica que quan ens falla naveguem mig perduts. No és fàcil entonar amb o sense micròfon. La noia se n'ha sortit airosa i ha estat recompensada amb forts aplaudiments.

Ens ha sabut greu l'escapçament de l'obra. Hem trobat a faltar les escenes de la mort de Judes, l'expulsió dels venedors del Temple...

El títol de l'obra ja ens advertia que només era una estona amb... No podem reclamar. Però sí que podem aconsellar-los que d'ara en endavant facin l'obra sencera perquè tenen traça, tenen

pulmons per a resistir més cants i agilitat per a dansar i gesticular. El públic ho agrairà!

L'enhorabona!

15 de setembre de 1998

Fuera de quicio

Adaptació de l'obra de
José Luís Alonso de Santos

Tres-centes cadires plenes de persones esperant veure l'actuació d'aquests joves aficionats, el grup jove de Teatre dels Lluïsos que se l'han jugada barallant-se amb els micròfons i altaveus que no volien funcionar com cal, amb decorats que calia canviar després de cada escena, i n'hi havien un reguitzell, sempre a la vista del públic ja que no hi havia teló per amagar els tramoies...

Soroll d'autobusos, sirenes d'ambulàncies, un gos que li donava per bordar de tant en tant... Sort que l'obra anava de bojós i quedava adaptada a les circumstàncies!

Malgrat totes les adversitats, aquest grup de joves ha actuat bé. La parla clara, el gest adequat, els papers ben memoritzats cosa que evita aquells moments de malestar quan hi ha un silenci massa llarg perquè algú s'ha perdut...

Ens agradarà veure'ls actuar a l'escenari dels Lluïsos amb bones condicions tècniques. Tenen traça. Esperem que l'afecció no decaigui. Us necessitem!

21 i 22 de novembre de 1998

Fuera de quicio

Ja han actuat als Lluïsos, sense sorolls, sense interferències. Continuen sabent-se molt bé el paper i dient-lo amb veu forta i clara, cosa que facilita la comprensió de la trama, força enredada, tal com pertoca amb el títol de l'obra, *fer sortir de polleguera*, que és el que l'autor pretenia, suposo.

L'obra en si és extravagant i exagerada, però té força "gags" molt graciosos que el públic entenia i reia de gust.

L'acollida pel públic jove ha estat remarcable. El teatre té la virtut d'atraure

la gent, encara. Tant de bo no decaigui mai més en el nostre Centre!

Endavant, jovent! Visca el teatre d'aficionats!

19 i 20 de setembre de 1998

Pedaços

"Recull de musicals"

L'any passat, per les festes de Sant Lluís, ja ens va donar una sorpresa aquest grup de socis que dirigeix la Maria Teresa Campmany. Esperàvem força il·lusionats l'estrena, aquest any, d'un espectacle que durant setmanes i més setmanes havien estat assajant. La llista de participants era de quaranta-dos artistes, més tècnics de llums, de so, de vestuari, de maquillatge i perruqueria... Això sembla un "musical" a la americana!

Què passarà? Se'n sortiran? Funcionarà el playback? Respondrà el públic a la crida? No es faran enrera aquest pomell de criatures que tan bé "canten" i ballen?

El diumenge 20 de setembre de 1998, a la tarda, el vestíbul dels Lluïsos s'omple de gent que esperen l'obertura de les portes per a instal·lar-se a les seves respectives butaques. Són les sis i la sala és plena quasi de gom a gom. Els ventiladors reparteixen airet a dojo, les veus estan animades, les salutacions amb antics coneguts són a l'ordre de la tarda... S'apaguen els llums i comença l'espectacle!

El presentador és un

professional, en Toni Martínez, fill d'una de les nostres dansaires. (N'està joiosa, del seu fill! "Oï que és maco? Oï que actua bé? Ell no canta en playback, canta de debò!") Bravo, bravissimo, Toni! Ens has arrodonit l'èxit de l'obra!

Els actors ens han arribat a fer creure que cantaven de veritat! Molt ben sincronitzats! I sobretot molt bé els balls. Per exemple, els de *Set núvies per a set germans*. Aquelles noies i senyores de *Cabaret* han fet tremolar les parets! I els nens d'*Annie*? Uns magnífics artistes!

Pedaços. Annie. Foto: Ernest Sitjà

Pedaços. Tota la companyia, després de *Mar i cel*. Foto: Ernest Sitjà

L'escena de *Somriures i llàgrimes*, lligada al final amb el cant dels joves nazis ens ha fet esgarriar d'emoció, ens ha convulsionat! I per fi, la posada en escena del vaixell de *Mar i Cel* ha estat el botó d'or de tot el spectacle.

Estem molt satisfets de comprovar que

la nissaga d'actors i directors i amants del teatre no ho ha finit en el nostre Centre. La Maria Teresa, filla del benvolgut apuntador Josep Campmany, n'és una mostra!
L'enhorabona a tothom!

Dora Serra

Catalans a la romana

Nosaltres, els membres del Grup de Teatre L'Auca, ens adrecem a tots els benvolguts socis d'aquest Centre Parroquial d'Horta i els comuniquem que estem preparant una obra de teatre, l'estrena de la qual està prevista per al proper mes de gener de 1999.

Es diu *Catalans a la romana*. És una obra

molt divertida i entretinguda. Que ningú se la perdi.

Ens agradaria comptar amb la col·laboració del major nombre possible de socis —encara que sols sis com a espectadors— per tal de recuperar la tradició del Teatre que sempre han tingut els Lluïsos d'Horta.

Grup de Teatre L'Auca
José Luis López Hormigo

Roser Solé i Vendrell

Nascuda el 22 de maig de 1950, Roser Solé i Vendrell és actualment la sòcia n.º 65 del Centre Parroquial d'Horta.

La Roser ens diu que va néixer al carrer Chapí, on ara viuen els Bayés-Bonany, encara que no se'n recorda, ja que als tres mesos la família es traslladà al carrer Salses on han viscut fins la primavera d'aquest 1998.

Roser: Ara sóc de Sant Cugat. Aquí va néixer el meu marit i aquí hi té tota la seva família. Sant Cugat és una ciutat petita on hi ha de tot. Té l'encant del barri d'Horta que et pots trobar amb molta gent coneguda i et sents en família.

Dora: *T'has trobat amb coneguts a Sant Cugat a més de la família directe del teu marit?*

Roser: Sí, molts! Per pura coincidència, moltes dones de Sant Cugat vénen a la visita mèdica a la Clínica Tres Torres on jo treballa de llevadora. Jo havia fet amistat amb força d'elles i ara me les trobo pel barri i continuem relacionant-nos. A més els nostres fills van junts a l'escola i a la Parròquia i tot plegat ha ajudat que Sant Cugat sigui tan primera casa per a mi com ho és Horta.

Dora: *Com és que s'han de traslladar a Barcelona per a visitar-se en un hospital? Que no hi ha centres mèdics a Sant Cugat?*

Roser: Només hi ha l'Hospital General de Catalunya, també hi ha ambulatori i la clínica Asepeyo, on van sempre els jugadors del Barça quan han de ser operats. També hi ha una escola d'infermeria i de fisioteràpia. Els grans hospitals són a Terrassa o la Residència d'Horta. És molt fàcil arribar-hi. Sant Cugat té una xarxa de comunicacions formidable, tant per carretera com per tren. Estem separats de Barcelona per la Serra de Collserola però això no és cap inconvenient per a traslladar-nos amb rapidesa d'un costat a l'altre.

Dora: *És una ciutat molt residencial, em sembla...*

Roser: Sí, i això l'ha encarida força. Però s'hi està molt bé! Tenim la Facultat de Teologia, un Centre de Restauració de la Generalitat, els Estudis de Radio Televisió Espanyola, el Centre d'Alt Rendiment Esportiu, parròquies a Mira-sol, a Valldoreix, convents de monges, l'Arxiu Nacional de Catalunya; també hi ha dos camps de golf, l'un és el més antic de Catalunya i l'altre és públic; moltes empreses multinacionals que degut a la bona comunicació s'hi han instal·lat; l'escola d'arquitectura i una bona oferta d'escola pública i privada; un arxiu que està catalogat per la UNESCO com un dels més importants del món d'Art Romànic Català d'Esglésies i Oratoris, és l'Arxiu Gavín, és privat; un Centre Cultural que té teatre,

La Passió d'Horta. La més petita és la Roser

auditori, cinemes, escola de música i biblioteca; l'Esbart Sant Cugat, l'Ateneu Santcugatenc, la Unió Santcugatena, el Club Muntanyenc amb molta tradició, i tenim el gran Monestir de Sant Cugat que és ple de vida. Les meves filles hi estan vinculades. Hi ha grups de joves que fan trobades setmanals, convivències i excursions..

Dora: *Ja veiem que Sant Cugat t'ha captivat. És natural que no participis en la vida dels Lluïsos...*

Roser: Vaig plegar dels Lluïsos després d'un any de casada, en traslladar-nos a viure a Sant Cugat. Era el moment d'adaptar-me al nou entorn. Als Lluïsos vaig treballar-hi molt! Vaig haver de fer de secretària, suplint la meua cosina Assumpta Vendrell quan va caure malalta d'una pulmonia que la va apartar de la feina

durant un any. El tresorer era en Jaume Font, el pare, i el president era en Josep Magrans, pare. Fèiem moltes reunions! Quan començaven a discutir per qualsevol assumpte, jo m'ho passava molt bé perquè em feia gràcia. Sempre tenia ganes de riure. (I riu, tot comentant-ho.) Els records més entranyables dels Lluïsos són aquells que fan referència amb el teatre. Quan fèiem els pastorets, *l'Estel de Natzaret*, recordo que al final hi havia una escena apoteòsica, un quadre plàstic en què sortia el nen Jesús envoltat d'angelets i el dimoni arrossegant-se als seus peus... El Nen Jesús era el meu cosí Ricard i el Dimoni l'oncle Cisquet Vendrell. Jo era la suplent del Nen Jesús, una suplent que havia d'actuar cada dia perquè ja abans d'aixecar el teló, en Ricard es posava a plorar tan bon punt veia aparèixer el Dimoni i per més

que li diguessin que era el seu oncle, ell plora que plora. Jo ocupava el seu lloc!... Recordo molt més els pastorets d'en Folch i Torres que els vaig fer fins als 14 - 16 anys. Hi havia fet els papers, a part els de comparsa, de la Isabeló i l'àvia.

Dora: *També sorties a La Passió*

Roser: M'hi havia fet molts tips de riure d'amagat, perquè a tot hi trobàvem l'ocasió per a riure. En l'escena de l'Entrada a Jerusalem, quan tothom cantava Hosanna! Hosanna! la meua colleta ens divertíem posant lletra nova a la cançó; dèiem: *Susanna Bonany i Miralles, carrer Chapí número cinquanta-quatre!* Ens sentíem unes heroïnes en fer aquesta malifeta. Entre bastidors, amb tanta gent com érem, sempre ens bellugàvem i empentàvem i rèiem i ens havien de renyar. En Josep Clot, pare, que feia de traspunt i tirava el teló amunt ens deia: *Silenci, que estem al Sant Sopar!*

Dora: *Quan s'acabava la temporada de La Passió, què?*

Roser: Cada quinze dies, a veure teatre, encara que jo no hi sortís. Sempre hi havia algú de casa que hi participava i ja em sabia els arguments i les pegues i les dificultats... A casa era escola de teatre, sempre se'n comentava alguna cosa... La sala era acollidora perquè hi havia un gran nombre de públic que estava abonat i sempre seia al mateix lloc. Nosaltres teníem abonades les butaques 1, 3, 5 i 7 de la fila 7. Al davant nostre hi havia la Montserrat Grau i família; al darrere, em sembla que hi havia la família Magrans. A la mitja

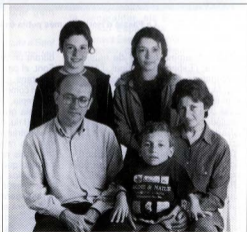
part de l'obra pujàvem a l'escenari o corriem pel bar. De vegades em podia comprar un "xuxo"!

Dora: *Quan ja no ets criatura i no fas tantes maleses continues al teatre...*

Roser: Vaig formar part del grup juvenil que fèiem una peça després de l'actuació del grans. De tant en tant, teníem tota la tarda per a nosaltres i, de vegades ens donaven un paperet en la comèdia dels veterans. *Les estones més bones de la meua vida les he viscudes als Lluïsos, tant fent d'actriu, com fent d'espectadora!*

Dora: *T'integres també al Grup d'Estudis Teatral...*

Roser: La primera obra seriosa és el *Crist Misterí*. Vaig prendre part en gairebé totes les obres que va dirigir en Pep Montanyès: *Oratori per un home sobre la terra, La Fira de la Mort, l'Ombra de l'Escorpí...* També vaig prendre part en

La família Pahissa-Solé

l'Antígona, versió lliure de l'Espriu. Més endavant, quan van començar a intervenir-hi molta gent de l'Institut del Teatre, jo em vaig passar al quadre escènic que dirigia l'Armand Calafell, fent d'actriu, de traspunt o del que fes falta. Una obra preciosa fou el muntatge d'*El miracle d'Anna Sullivan*. També recordo el misteri Scrooge que deia "paparruchas" i el pare sempre li aplicava a la meua germana Tilde... El misteri Scrooge el feia en Josep Torelló que va morir molt jove; als vint-i-dos anys, em sembla. Va ser un moment molt tràgic per a tots els amics!... L'última obra en la qual vaig intervenir fou *Un enemigo del pueblo*. Era l'any que estava estudiant per a llevadora. Després, ja tenia tantes hores ocupades que no podia assistir als assajos i vaig haver de plegar.

Dora: *Devia ser el moment que ja trontollava tot el quadre escènic...*

Roser: Sí, justament. Va arribar aquell moment que es desmorona el quadre i els Lluïsos deixa de ser el Centre Teatral. És una de les coses que més greu m'ha sabut: perdre la tradició teatral de pares, oncles, cosins, germans, tots els meus amics... Va prendre relleu el cinema i es va fer molt de cine-fòrum, que va dirigir força vegades en Miquel Porter i Moix, un home que donava gust d'escoltar. Un altre que ho feia molt bé era un tal Lahosa. En Toni Galan també feia de moderador de tant en tant... No obstant això, no és pas el mateix l'ambient del cine-fòrum que el del teatre. L'ambient familiar, el recuperàvem els diumenges a la tarda amb cine de totes categories. Recordo un dia que s'equivocaren en l'ordre de canvi de "bombos" o cintes cinematogràfiques. Si n'hi havien quatre, passaren la 1^a, la 2^a, la 4^a i per últim la 3^a. La cosa no lligava, el final era tan inesperat... Vaig estar contenta perquè l'actor que m'agradava es moria al final de veritat, cosa que succeí al tercer "bombo". En el quart, que era el tercer,

en realitat, el vaig veure viu altra vegada. Amb les meves companyes ens dèiem que potser només l'havien ferit abans, que quina sort, pobret, tan guapo, que estigués viu. En fi, no vàrem entendre res, però estàvem contentes d'haver salvat l'actor preferit.

Dora: *Ara es torna a fer teatre. Hi ha un bon equip de jovent.*

Roser: Jo només vinc amb la família quan feu alguna obra els més veterans perquè hi surt l'oncle, l'àvia... A casa continuem parlant de teatre, d'Horta i del Lluïsos... El meu fill Joan vol ser actor i periodista esportiu. D'actor, ja n'és. Ha estrenat una obra infantil dirigida per la meua germana Carme que també l'ha il·lustrada, juntament amb la seva filla Maria, vaja, que han fet l'escenografia. En Joan és el protagonista i ho fa molt, molt bé, com un professional!

Dora: *Ai l'amor de mare!...*

Roser: Que no! Si no fos la mare ho diria també! L'obra es diu *Colors* i la fan per als col·legials en diferents punts de la ciutat. La van estrenar al Foment Hortenc el 29 d'octubre. Aquesta setmana dues actuacions, una a Sant Andreu i una altra al Clot, i la setmana que ve a Sabadell.

Dora: *I les filles, què?*

Roser: L'Anna intervé en els pastorets que es representen a San Cugat. Fa d'arcàngel Gabriel, sense cantar. Els organitzen el grup de joves de la Parròquia i els representen quatre vegades al teatre de la Unió Santcugatenc, un teatre que s'assembla molt a la sala del Foment Hortenc. És teatre i sala de ball, construït a primers de segle. A l'altra filla, la Marta, li agrada molt escriure. Ara estudia a la Universitat per a traductora d'idiomes, d'anglès i àrab. Estudia traducció i interpretació; no de comèdia, sinó d'interpret d'idiomes.

Dora: *I tu, a part de la feina de llevadora i tenir cura de la llar, què?*

Roser: També m'agrada molt escriure. He col·laborat en la revista de l'escola dels fills durant set anys. N'he estat el cap de redacció. Fer el muntatge, les maquetes, anar darrere l'un i l'altre... He pogut treure a l'exterior les meves afeccions literàries tant en vers com en prosa...

Dora: *I el marit?...*

Roser: El marit ens fa costat, ens estimula, ens dóna suport... Què més volem?

Dora: *Què més podeu voler? Jo us desitjo que conserveu sempre aquest caliu familiar que és la millor joia que es pot aconseguir en el món. Vols dir alguna cosa especial als lectors del nostre butlletí?*

Roser: Amics, és un privilegi tenir un Centre com els Lluïsos, un centre obert on tothom és benvingut i on, si un té ganes de treballar, de desenvolupar aquelles facetes que tota persona porta molt endins del seu "jo", pot treure-les a l'exterior i compartir-les amb altra gent. Entre tots, realitzar aquells somnis anhelats, aconseguir amistats que us ompliran de benestar tota la vida. Doneu valor a aquests moments que esteu vivint. Sapigueu riure i estimar de franc.

Dora: *Gràcies, Roser.*

Dora Serra

Avui he après...

Que el pitjor malestar és el remordiment

animació infantil

Farem cagar el tió

Hola, socis i sòcies dels Lluïsos d'Horta!

Som un grupet de socis de la Casa que ens hem posat d'acord per col·laborar amb la nova Junta. I resulta que ens han fet cas, i ens han donat feina per fer.

Com que no sabíem ben bé on entaforar-nos, hem creat la Vocalia d'Animació Infantil.

No; no es tracta de revolucionar les criatures ni de marxar i que s'espavilin els pares.

Es tracta d'organitzar durant tot l'any un seguit d'actes destinats als pètics "monstres" de la casa: fills, néts, cosins i nebots de socis i simpatitzants.

Esperem que tot funcioni vent en popa, i, sobretot, esperem la presència dels vostres menuts en els actes que organitzem: Castanyada, Titelles, Pallassos, etc.

I com que s'acosta Nadal, a la comissió, rodolant rodolant, ens ha sortit de la butxaca la idea de Fer Cagar el Tió.

Si els vostres menuts tenen entre zero i onze primaveres, porteu-los el proper dimecres 30 de desembre de 1998, a les sis de la tarda, que farem cagar el tió, berenarem (els menuts) i gaudirem d'un espectacle de màgia.

Els interessats podeu omplir —abans del 20 de desembre de 1998— una butlleta que us donaran a la Secretaria del Centre Parroquial d'Horta.

Vocalia d'Animació Infantil

manualitats

Adéu, Maite

Amb gran tristesa hem de parlar de la Maite Pintado que, avui dia 19 de novembre de 1998, ens ha deixat definitivament.

La Maite va assistir a Manualitats des del primer moment que vàrem inaugurar aquesta secció. Ja malalta i de baixa del seu treball, es va oferir per ajudar a Secretaria i allí la va conèixer tothom, sempre de bon humor i a punt de fer una broma, mal fos d'ella mateixa i el seu aspecte... Ha suportat una llarga i dolorosa

malaltia, amb temporades de recuperació i moments de gran dramatisme.

La Maite ha estat una dona valenta. Ha afrontat el dolor i la mort amb un coratge sorprenedor. Ha parlat obertament de les seves dolences, del seu incert futur. Ha sabut fins i tot burlar-se d'aquesta Mort que l'ha anada atenallant, encerclant... fins que l'ha vençuda! La mort sempre surt triomfadora...

Creiem, però en la resurrecció! És la nostra fe!

Ara la Maite és al Més Enllà i la seva veu encoratja els àngels i els demana les seves ales per poder seguir d'a prop els passos dels seus fills i dels seus amics. Perquè la Maite no sap què és descansar.

Oh, Maite, prega per nosaltres!

Dora Serra

Llibres recomanats

Joc brut, de Manuel de Pedrolo

*... Si no li hagués vist les cames no hauria passat res. No hi hauria hagut un assassinat.

*—Tu faries qualsevol cosa per mi? — digué la noia.

*—Sí —li vaig contestar.

*Va passar-se la llengua pels llavis i e n d i n s à l'esguard en el meu.

—Podríem matar-lo...

És una novel·la intrigant que no deixaries de llegir.

Col·lecció:

Universal de butxaca.

Editada per: El Cangur.

Montserrat Jaimejuán

Leyendas de Cataluña

Aquest llibre, tot i ser escrit en castellà, ens explica coses populars de la nostra terra.

La llegenda en si és una cosa concreta, definida; una narració fantàstica que explica uns fets extraordinaris amb referència de lloc i personatges històrics o imaginaris.

Aquest llibre parla de les quatre barres, de la roca del diable, de sant Eloi, de sant Miquel de les formigues, i de moltes coses més.

Autor: Francisco Caudet Yarza.

Col·lecció: Juan Manuel Domínguez.

Preu aproximat: 300 o 400 ptes.

Pilar Giménez

Memòries d'una sabata

La meua germana bessona i jo naixérem en un poble de la "província" de Castelló de la Plana. Un bon dia ens van posar dins d'una capsa i ens van enviar a una botiga de Barcelona.

Una noia ens va comprar i, com que érem de classe senzilla, ens va fer servir per anar a treballar. La vam passar negra! Cada dia ens feia córrer per agafar el tramvia. Ens clavaven cada trepitjada que veïem les estrelles!

Una dia, en arribar a la barcelonina plaça de Maragall, el tramvia es va espattlar i ens van fer baixar. Quan va arribar el següent, anava tan ple que quasi no va parar. La nostra mestressa tenia pressa i va pujar al vehicle en marxa amb tan mala fortuna que la meua germana bessona va caure i, catacrac!, les rodes del tramvia la van partir en dos trossos.

La noia va recollir la sabata i se'n va anar a casa amb una al peu i l'altra a la mà. Jo esperava que portaria ma germana a l'hospital de sabates, però, què va! La molt poca-solta, sense cap mirament, ens va llençar a les dues a les deixalles.

Quina pena, ser pobre! Un altre gall cantaria si haguéssim estat de pell de cocodrill!

Montserrat Pastó

Classes de Català, 2n nivell.

gastronomia

Mans de ministre

Avui anirem pels porcs. Epl, en el bon sentit de la paraula! No volem dir guarro a ningú, ja s'entén!

Manetes de Ministre a la Vizcaina.
(6 persones). 2h.45'.

Ingredients:

Sis manetes de porc,
50 g de farina,
2 cabeces d'all,
1 ceba,
pastanaga,
2 porros, dels que es mengen,
1 ou,
julivert,
pebre en gra, sal i oli.

Salsa vizcaina:

3 cebes vermelles.
1 ceba blanca.
8 pebrots xoriçaires.
50 g de permil curat,
1 dent d'all,
30 g de mantega,
1 dl d'oli,
sal i pebre.

Preparació:

1. Netejar bé les mans (les nostres primer i les del senyor ministre després). Tallar les dues meitats al llarg, lligar les dues meitats amb un bramaire perquè no es deformin.

2. Posar les mans (les del porc), en una olla al foc amb molta aigua, afegir-hi la ceba, una cabeça d'all, uns grans de pebre, pastanaga, porros, sal, julivert, i es deixa coure dues hores.

3. Mentrestant, remullem els pebrots xoriçers sense llavors en aigua freda durant 1/2 h.

4. En una cassola de fang amb oli fregim lentament les cebes vermelles i la blanca, tallades finament, sense deixar que es

daurin. Afegir el pernil curat tallat a trossets, una mica de pebre i una dent d'all i coure-ho durant una hora, remenant i que no deixi de bullir.

5. Passada mitja hora, treure els pebrots xoricers de l'aigua, netejar-los bé i els passem pel morter ben esmicolats (que no en quedi ni un de viu). Un cop fet, ho passem tot, els pebrots i el sofregit de ceba, pel xino (l'aparell, no el xinès de la cantonada), que la salsa quedi ben fina, afegir la mantega, sal i pebre al gust. Si la salsa hagués quedat espessa, es dilueix amb una miqueta de brou de carn, i es deixa coure mitja hora més.

6. Mentre les mans (del porc) ja estan tendres (mai entendrem com un ministre

pot tenir les mans tendres). Les traiem del brou i les desossem amb compte per a no deformar-les.

7. Les passem per l'ou batut, les enfarinem i les posem a fregir. Les deixem daurar i les traiem, escorrent-les bé.

8. En una cassola de fang, s'hi posa la salsa Vizzaina ja preparada, les manetes de porc i es deixa coure una estoneta.

9. Servir ben calentó en la mateixa cassola.

10. Bon apetit.

11. Got de bicarbonat

Txef Pierre Man-Dukaire

raconet infantil

Experiments útils i ridículs

• ¿Sabeu que han fet al llarg dels temps experiments útils i d'altres realment ridículs però que els que ho feien se'ls prenién molt seriosament? Com, per exemple: l'avi del doctor Darwin famós es va dedicar a posar fideus en urnes de vidre i a galvanitzar-los amb descàrregues elèctriques per veure si es movien (sí que ho feien) i si cobraven vida (cosa que no feien).

Fa gairebé dos segles electrocutaven fideus, i ara aixequen mapes de la foscor que ens habita i reduim el dolor i les emocions a una fórmula química, però tothom tracta el mateix, posar fi al misteri, a qualsevol de tots els misteris.

• Actualment traduïm el zodíac. Podríem dir ¿qui signe del bestiar tens, tu?

Per què traduir Càncer per Cranc, però no Aries per Moltó?

¿Per què si Leo fa Lleó, Taurus no ha de fer Toro?

El pitjor és el cas d'Aquari. En català un aquari és una peixera i precisament el signe dels peixos és Piscis.

Tota traducció mereix un respecte?

Història universal

Al començament, la Terra estava tota equivocada; fer-la més habitable va ser una feinada d'aquelles.

Per passar els rius no hi havia ponts. No hi havia camins per pujar a les muntanyes. Que volies seure? No hi havia ni l'ombra d'un tamboret. Que et mories de son? No hi havia llits. Per no punxar-se els peus, no hi havia ni sabates ni botes.

Si t'hi veies poc, no trobaves ulleres enlloc. Per fer un partit, no hi havia pilota. Faltava la cassola i el foc per fer bullir els macarrons, i, ben mirat, tampoc no hi havia macarrons. No hi havia res de res.

Només hi havia homes, amb dos braços per treballar, i, així, als disbarats més grossos, s'hi va poder posar remei.

Però queden tantes coses per corregir, encara! Arremangueu-vos, que hi ha feina per a tothom!

Carmina

Jocs de societat

Campionat de billar

En el darrer campionat, van participar-hi 20 concursants.

Després d'una lliga de quatre grups es van fer tres eliminatòries per a proclamar el vencedor que fou Francesc Xavier Badia, qui derrotà, per 3 a 2, el segon classificat, Enric Vidal.

En aquests moments (a principis de desembre de 1998), s'està disputant un altre campionat.

Xavier Revilla

Campionat de botifarra

A l'anterior BUTLLETÍ parlàvem del Campionat de Botifarra de Catalunya en el qual s'havien classificat dues parelles dels Lluïsos.

La primera parella — formada per Núria Font i Ferran Herrera— va ser eliminada a la final del Barcelonès.

L'altra parella —Xavier Solé i Florian Moreno— arribà a la finalíssima, disputada a les dependències del FC Barcelona (a sota la Lotja del Camp Nou). Les càmeres de TV3 hi eren presents.

De les 128 parelles de tot Catalunya assistents a la final (durant el campionat, n'hi havia més de 2.000), els representants del Centre Parroquial d'Horta van quedar en el 57è lloc. Valorem molt positivament aquesta posició, remarcant que l'única entitat del barri d'Horta que va participar en aquest 1er Campionat Nacional de

Catalunya del Joc de Botifarra va ser la nostra, els Lluïsos d'Horta.

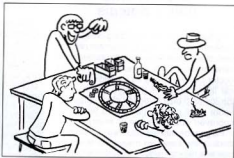
Xavier Revilla

Campionat de Trivial

Suposem que quan aquest BUTLLETÍ vegi la llum del sol ja haurà tingut lloc, el dissabte 28 de novembre de 1998, el campionat de Trivial —organitzat per la secció Bar— entre totes les seccions dels Lluïsos. Haurà estat la setena vegada que s'haurà celebrat un campionat d'aquesta mena, si bé la segona entre seccions.

I que haurà guanyat la *Secció Bar* (composta per 5 participants). I que els altres contrincants hauran estat les seccions d'*Escacs* (4 participants), d'*Esbart* (1, que haurà valgut per 4 o 5), *Teatre* (4) i *Manualitats-Fotografia-Publicacions* (4).

El moderador haurà estat Xavier Solé i Serra, i la cosa haurà durat de quarts de 7 a les 8 de la tarda-vespre. I els participants hauran estat obsequiats amb un pisolabis.

I els "no" guanyadors hauran volgut la revenja! I un d'ells s'haurà queixat car la tan anomenada "sort del principiant" haurà fet acte d'absència.

X.R., D.S. i M.G.

Capítol LVIII

"Notas de sociedad" (3)

Després de la pausa imposada en els dos darrers BUTLLETINS per records de rigorosa actualitat, continuem amb les "Notas de sociedad" aparegudes a la revista IDEAL.

Núm. 81. — *Casament:* l'han celebrat els joves Joaquim Matute Uriac i Maria Valls Julià, fins fa poc presidenta de la Joventut Femenina.

Naixements: En les aigües baptismals rebé el nom de Xavier el tercer fill dels joves esposos Jordi Toboso i Maria Magrans. Al primer fill de Josep Comas i Concepció Salvo se li imposà el nom d'Esteve. I el nom d'Enric al segon fill de Casimir Petit i Mercè Carles.

Defuncions: Han entregat la seva ànima al Senyor Tomàs Romani Franquet, Josep Borràs Vila i Josep Aragall Freixa.

Núm. 83. — *Naixements:* Silvia és el nom, rebut en les aigües baptismals, pel primer fill dels esposos Jeroni Bonany i Teresa Giménez. El primogènit d'Eusebi Martí i Blanca Pérez ha estat batejat amb el nom de Montserrat. I el senyor Pere Carbonell i la seva esposa Isabel Roig han batejat el seu sisè fill amb el nom de Pere.

Núm. 84. — *Naixement:* La llar del nostre redactor Antoni Caminal i de la seva esposa Maria Homar s'ha vist alegrat amb l'arribada d'un nou fill, de nom Antoni.

Núm. 85, abril 1954. — *Naixements:* els nostres amics Xavier Mercader i Teresa Terrats han vist augmentada la família amb un nou fill, Josep Oriol. També a la llar d'Antoni Agustí i Teresa Alemany ha arribat el primer fill, Antoni.

Defuncions: Ha mort en la pau del Senyor en Joan Piqué Obiols, model de virtuts cristianes. També en Francesc Lobet ha lliurat l'ànima al Senyor.

Núm. 86, maig 1954. — *Matrimoni:* Han contret matrimoni Lluís Sánchez Solé amb Montserrat Castells Petit; Pere Vila Fanés amb Dolors Vilaplana, i Ricard Serlavós amb Núria Serra.

Naixements: Pepita Pugès, néta del nostre soci núm. 1 Josep Pugès, i el seu marit Francisco Beige s'han vist agraciats amb l'arribada d'una nena, Montserrat.

Núm. 87, juny 1954. — El dia 8 de juny ha mort la senyora Matilde Vendrell i Ollé, esposa del nostre dilecte consoci Ferran Solé.

Núm. 88, agost 1954. — *Necrològica:* El nostre amic Emili Ducet ha vist amb sentiment com moria el seu estimat pare.

Núm. 89, octubre 1954. — *Casaments:* Aquest mes ha estat pròdig en casaments. Han contret matrimoni Antoni Sala, Jaume Iglésias i Joan Barnet.

Naixements: Joaquim Matute i Maria Valls han vist alegrada la seva llar amb el naixement d'una nena, Maria de Begoña. També en Jaume Lobet i la seva esposa Glòria Mejías l'han vist alegrada pel naixement del nen Francesc Xavier.

Núm. 92, gener 1955. — *Naixement:* La llar del nostre consoci Joan Homar i esposa s'ha vist afavorit amb un nou fill, batejat amb el nom de Joan.

Defuncions: A finals d'octubre lliurà l'ànima al Senyor don Josep Julià i Nogués, tan volgut i estimat de tothom; la Parròquia guarda bons records de la seva generositat. Després de llarga malaltia ha mort Pere Casas, pare del doctor Jaume Casas i el seu germà Pere, els dos socis del Centre. Ha mort també don Melcior Martínez, pare del nostre consoci Joan Martínez, família molt apreciada a casa nostra.

Núm. 95, maig 1955. — *Casaments:* Al Reial Monestir de Montserrat han contret matrimoni els joves Josep Maria Laporta i Lourdes Clanchet, ambdós de dues famílies molt apreciades al barri. També

s'ha casat la senyoreta Montserrat Rouse amb el jove Antoni Font.

Naixements: Pluja de nenes. — Dolors, quart fill de Martí Torné i Joaquina Petit. Montserrat, primer fill de Lluís Sánchez i Montserrat Castells. Mercè, filla de Jaume Bruguera i Magdalena Traveria. I Maria Glòria, filla de Jaume Duran i Montserrat Roselló.

Núm. 97, agost 1955. — Mossèn Pere Simó i Aymà s'ha adormit en la pau del Senyor el dia 8 de juny de 1955, als seixantatre anys de vida cristiana, trenta-sis de sacerdoci i set d'ésser Rector de Sant Joan d'Horta. IDEAL ofereix avui un resum gràfic de les activitats del senyor rector finat.

Núm. 98, setembre 1955. — **Necrològica:** El passat mes d'agost entregà la seva ànima al Senyor l'àvia del nostre consoci Dr. Andreu Cortés.

Casament: El passat dia 2, a la bonica església de Santa Quitèria de Vilanova de la Roca, contragueren matrimoni el nostre estimat consoci Ferran Solé i la senyoreta Maria Auxiliadora Serra.

Núm. 99, octubre 1955. — **Casaments:** El passat dia 16 de juliol contragueren matrimoni el nostre consoci Joan M. Terradas i la senyoreta Maria Vázquez. A la basílica de Montserrat s'uniren davant Déu els joves César Celayas i Carme Bartolí. També el Dr. Cortés s'ha unit amb la senyoreta Natàlia Bosch a l'església major de Santa Anna, beneint la unió el nostre estimat ex-rector Rvnd. Mossèn Miquel Pujol. I al sortir aquestes ratlles ja hauran tret matrimoni el destacat membre del quadre escènic Armand Calafell amb la senyoreta Isabel Muñoz. Finalment, el 7 d'octubre se celebrà el casament dels deixebles del Grup Folkloric Jordi Miró i Roser Castells.

Naixement: La llar dels esposos Vicenç Collell i Milagros Martí s'ha vist beneïda amb l'arribada d'un nou fill batejat Ramon.

Núm. 101, desembre 1955. — **Naixements:** el dia 31 d'agost veieren la llum feliçment dues nenes bessones, Montserrat i Mercè, filles del nostre consoci Joan Torelló i de Gertrudis Magrans. Igualment, la llar dels joves esposos Antoni

Nerín i Mercè Toboso s'ha vist alegrada pel naixement d'un nen, batejat Antoni.

Núm. 102, gener 1956. — **Defunció:** El nostre estimat consoci Joan Barnet passa pel dolor de la pèrdua de la seva mare, Ramona Vallibera i Campany.

Núm. 105, juny 1956. — **Naixements:** El dia 26 de maig veié la llum una nena, filla del nostre actiu soci Ferran Solé i esposa Maria Auxiliadora Serra; va ser batejada amb el nom de Nùria. També la llar del nostre president Jaume Casas s'ha vist beneïda amb l'arriba d'un nen, quart del matrimoni, batejat amb el nom de Francesc Xavier. I a mitjan mes de maig, el Cel beneí la llar dels esposos Jaume Caminal i Concepció Magrans amb l'arribada del segon fill, batejat Josep.

Núm. 106, setembre 1956. — **Naixement:** En tancar l'edició ens arriba la notícia del naixement d'una nena, primer fill d'Armand Calafell i esposa; se li ha imposat el nom de Maria.

Necrològiques: A darreries del passat agost lliurà l'ànima a Déu el senyor José Antonio Javaloy, molt conegut al barri. El nostre consoci Francesc Mercadé morí cristianament.

Núm. 107, novembre 1956. — **Naixements:** La llar dels esposos Andreu Cortés i Natàlia Bosch s'ha vist afavorida amb el naixement d'una nena, primer fill, a qui s'ha imposat el nom d'Isabel. En Joan

Serlavós i esposa també han vist alegrada la seva llar amb una nena, de nom Maria Isabel. I Maria Teresa és el nom de la nova filleta del nostre consoci Xavier Mercader i esposa Teresa Terrats.

Núm. 108, desembre 1956. — **Casaments:** El popular cobrador del Centre, Esteve Cols, tan conegut a la Parròquia, ha contret matrimoni amb la senyoreta Teresa Pedragosa. El fins fa poc president dels joves d'A.C. Lluís Homar ha contret matrimoni amb la jove d'A.C. Femenina Immaculada Martí.

Defunció: Sotbadament la mort ha vingut en busca del nostre gran amic i protector don Enric Matas, arquitecte i autor dels planells de la nostra actual sala d'espectacles, al qual el Centre deu tants favors.

Núm. 110, abril 1957. — **Naixements:** La llar dels joves esposos Jordi Miró i Roser Castells obtingué l'obsequi del seu primer fill a qui s'ha imposat el nom de Josep Maria. El dia 11 de març nasqué la nena Maria Teresa González Martí, i el 20 d'abril el nen Joan Martí López, tots dos néts del nostre estimat consoci Joan Martí i Masdeu. Finalment, el 22 d'abril rebé les aigües baptismals el cinquè fill dels esposos Joan Homar i Montserrat Toboso, al qual s'imposà el nom de Lluís.

Necrològiques: El 28 de març lliurà l'ànima a Déu, en plena joventut, la senyora Montserrat Homar de Bargalló, tan coneguda a casa nostra i que tantes simpaties sabé guanyar-se entre nosaltres. El nostre consoci Joan Bel passà pel dolor de la pèrdua de la seva mare política Joaquina Igués Soler.

Núm. 113, octubre 1957. — **Naixement:** La llar dels joves esposos Josep Valls i Montserrat Matas s'ha vist alegrada amb el naixement del primer fill, de nom Josep Oriol.

Necrològiques: Lamentem haver de donar compte de les següents defuncions, ocorregudes des de la sortida del nostre darrer número: don Josep Molins Miralles, pare de Lluís Molins; Joan Corretja Planas, de coneguda família hortenca; Maria Dordal Miralles, mare de Francesca Barneda, i Josefa Aymó, mare de qui fou rector de la

nostra parròquia mossèn Pere Simó i Aymó.

Núm. 116, abril 1956. — **Casament:** el dia 5 de febrer quedaren units pel sant sagrament del matrimoni el nostre company Jaume Bes Cuadrado i la senyoreta Maria Angels Pareja Montero.

Naixements: Amb la imposició a les aigües baptismals del nom de Xavier, el dia 9 de març fou batejat el nen fill de Ferran Solé i Dora Serra. Així mateix, el 30 de març rebé, en el sagrament del baptisme, el nom de Jordi, el quart fill de Joan Martínez i Maria Vendrell.

Defuncions: El 28 de març morí la senyora Rosa Solé i Vernet, esposa de don Domènec Marquès. També el 21 d'abril lliurà l'ànima al Senyor Maria Barnet i Brunat, àvia del nostre director Joan Bartolí i Bonany.

(Continuarà.)

Pere Solé i Sans (soci núm. 1)

M'agrada l'art d'educar (III)

Moltes màximes i consells valen per tots els temps. Però, confessem-ho, en el nen d'avui es noten més que en els d'altres èpoques les empremtes d'un contacte prematur amb les realitats menys belles del món que els rodeja. Cartelleres, cine, ràdio, televisió, anuncis, exemples del carrer, dels jardins públics, periòdics il·lustrats amb colors violents fereixen el seu esperit.

S'enerva la seva curiositat, la seva confiança vacil·la, el seu esperit d'independència es manifesta de forma anàrquica; els valors capitals que expressen les paraules sinceritat, autoritat, consciència, caritat... han perdut la seva força.

Però precisament depèn dels educadors, i sobretot dels pares, restaurar a l'esperit dels nens els valors capitals que aquestes velles paraules inclouen.

El nen d'avui, com el de sempre, no us sembla que segueix sent una immensa esperança? Per això, en lloc d'estar descoratjats, hem d'ésser optimistes.

Diuen que el secret de l'art d'educar consisteix en educar-se primer a si mateix en profit d'aquells a qui es vol millorar.

Podem parlar de moltes coses, però avui parlarem una mica de:

L'ART DE CASTIGAR

Amb una simple repressió a vegades no n'hi ha prou. Cal sancionar una desobediència descarada, una falsedat comprovada, un furt desvergonyit.

Al període en què el nen està constantment en el cabàs, segueix el temps en què comença a alimentar-se amb la cullera. Esdevé aleshores que en la seva exuberància s'entretén el nen colpejant la taula amb aquest utensill. La primera vegada, l'educador li farà comprendre que desaprova aquest joc; li agafarà la mà i li dirà clarament: "Això no es fa". Si es repeteix, l'educador repetirà la prohibició amb un to més imperatiu. Serà necessari certament fer-ho més de dues o tres vegades... Però encara que calgui repetir cent vegades la prohibició, no pot deixar-se de fer sense gran perill.

Quan arribi l'hora de portar el nen a passejar, l'ordre "Tu, això no es fa" serà encara més necessària. Quan més severs siguem al principi, menys haurem de repetir, després, les prohibicions.

Però a partir d'aquesta edat comença el nen a no voler fer les coses. Si fins aleshores les faltes que cometia eren per excés de vitalitat i per ignorància, després les comet per desobediència. Ja sabem com es produeix: quan el nen es posa a la boca un objecte no precisament destinat a aquest ús, i li ho prohibim, pot succeir que repeteixi el gest amb determinació, i aleshores, mirant-lo de front... Si la frase "Això no es fa" dita severament no fa efecte, significa que la criatura necessita per obeir un estimulant més enèrgic; un lleuger bolet a la mà serà més eficaç que les paraules. No prohibim, doncs, pegar,

si és que donar un lleuger bolet pot anomenar-se pegar.

Res més nociu per al nen que aquesta falsa sensibilitat que s'inclina davant els seus capricis amb el pretext que no és més que un nen. No està bé tractar-lo brutalment, però exigir, en principi, "que no s'ha de fer al nen el més petit dany" és un absurd que farà del nen un tirà.

El càstig, perquè sigui educador, és a dir, forjador de la consciència, ha de ser adaptat a l'edat del nen, al seu caràcter, al seu temperament i també a les circumstàncies de la falta. Si no ho fem així, cometrem una estupidesa. Una sola i bona correcció pot produir la curació radical i definitiva allà on l'advertència o el càstig lleuger no farien més que cansar sense profit.

Es un error castigar un nen per una acció de la qual ell no ha advertit el caràcter repressible. Abans de castigar-lo convé comprovar si sabia que la cosa era prohibida.

L'educador ha d'esborrar-se, aparèixer el menys possible en el càstig, per tal d'eliminar tota aparença de lluita o de venjança personal, i per fer sentir al culpable que és ell mateix la principal causa dels enutjos contra ell. Fins i tot es pot intentar que sigui ell qui fixi la duració del càstig, ben entès que aquest no s'acabarà abans no reconegui els seus errors i estigui del tot resolt a corregir-se'n.

Tots els càstigs han de tenir, sempre que sigui possible, un caràcter tranquil·litzador. Algunes vegades, és cert, sobretot amb els més petits, un picada de dits o una bona surra són la solució més saludable. Però la major part del temps la sanció serà més eficaç si s'obliga el culpable a una petita cura de calma i reflexió.

Qui et vol bé et farà plorar, diu el proverbi. En aquest sentit, tot càstig, per a ser legítim, ha de néixer de l'amor; d'un amor més fort que el sensible. El nen, d'altra banda, no s'enganya. Distingeix d'un traç segur els càstigs merescuts i els que no ho són. Mai una sanció justa aplicada fermament pot disminuir el respecte i l'afecte per als pares.

Mai s'ha de castigar amb aire de triomf, com si es tractés d'un arranjament de comptes: "Ja veurem qui pot més". "T'ensenyaré a obeir-me." L'educació no és un combat on hi ha vencedors i vençuts, ans una col·laboració i molt eficaç, ja que està impregnada de confiança i estima.

Cal evitar que el nen adquireixi l'idea que ha estat tret de la societat normal, sigui per la seva falta, sigui pel càstig que se li ha donat.

Els nens castigats massa sovint acaben per suportar amb alegria els càstigs com a d'altres moments desagradables de la seva existència.

Reflexionem abans de pronunciar una amenaça. Si amenaçem amb freqüència sense posar-ho en pràctica, les amenaces seran per als nens bromes sense importància o un verdader joc.

Un dia dos nois que cansats de les amenaces continuades de la seva mare seguien en la seva mala conducta, li confessaren: "Hem volgut veure fins quan podríem continuar fent maleses sense que ens castiguessis."

Evitem els càstigs humiliants, absurds o antieducatius. Absurds, com privar el nen d'anar a l'escola; humiliants, com posar-li unes orelles de burro; antieducatius, com obligar-lo a copiar vint vegades: "He desobeït la mare"... (Almenys, que sigui una frase positiva: "Vull obeir cada dia millor".)

Intentem de comprendre la raó de les faltes dels nostres fills. Si en trobem un d'ells pel carrer tirant pedres, cridem-lo amb to natural i diguem-li que s'exposa a trencar un vidre o a fer mal a algú que passi. Però orientem el seu desig de llançar coses animant-lo a jugar a tennis o a bàsquet, per exemple.

No cal castigar-ho tot. Hi ha faltetes que convé aparentar no veure, sobretot si no tenen males conseqüències morals o socials.

Però allò que es prohibeix una vegada, ha de prohibir-se sempre, mentre no variïn les circumstàncies.

Joan Homar i Gibert

fotografia

Concursos i premis

Nou curs. El mes d'octubre començarem el curs 98-99, després del 26è Concurs Nacional de Fotografia, en el qual foren premiats:

Alexis Torres Edwards, d'Algeciras (premi d'honor).

Antonio Ubeda, de Montcada i Reixac (1r premi).

Moisés Serra, de Sabadell (2n premi).

Juan Guirado, de Badalona (3r premi).

Carne Ballester Piqué (1r premi classificació social).

Dani Surrallés (2n premi).

Ramon Molins Borràs (3r premi).

Tertúlies. En les nostres tertúlies mensuals continuem puntuant les fotografies presentades en les modalitats: blanc i negre, tema obligat, tema lliure i color tema lliure.

Les fotografies premiades els dos darrers mesos, foren:

Octubre, tema "Ombres". Foto: Miquel Marco.

Novembre, tema "Teulades". Foto: Dora Serra.

*Teníem pensat reproduir-les tan bé com fos possible en les pàgines d'aquest BUTLLETÍ, però dificultats tècniques de penúltima hora (complicacions informàtiques: al coordinador se li ha espantat l'ordinador), ens ho han impedit.
Ho lamentem sincerament.*

Nou concurs. Recordem que el mes de gener celebrarem el concurs social de fotografia en blanc i negre i color. Esperem la col·laboració de tots els socis afeccionats a aquest art.

Secció Fotogràfica

Tots els drets humans per a tothom

Per a més informació sobre les activitats previstes en commemoració del 50è aniversari,
dirigiu-vos al telèfon gratuït 900 300 500, a l'Oficina de Benestar Social més propera,
o bé per internet a <http://www.gencat.es>

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar Social
Direcció General d'Acció Cívica